

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ...

ΠΡΟΤΥΠΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Οι άγιοι Πατέρες επιθυμούν **οι νέοι** να είναι άνθρωποι αγάπης, πιστοί στον Θεό, σεμνοί, ηθικοί, ελεύθεροι, φιλόανθρωποι και ενάρετοι. Ενώ **οι γονείς τους να είναι** ολοκληρωμένες προσωπικότητες, φωτεινά παραδείγματα, δηλαδή άγιοι, πνευματικοί οδηγοί, οι οποίοι θα βλέπουν στα πρόσωπα των παιδιών τους τον ίδιο τον Θεό. Κάθε **γονιός** λοιπόν πρέπει να πείθει, να εμπνέει, να μην είναι εγωιστής, είρωνας, αλαζόνας, υπερπροστατευτικός, να μην διακρίνεται από εξουσιαστικό ύφος, να μην περιαιτολογεί, να είναι ταπεινός, να γνωρίζει τις ατέλειές του, να είναι επιεικής, να είναι απλός, απονήρευτος, ειλικρινής, άδολος, να ανακαλύπτει την εσωτερική ομορφιά των παιδιών του, δεν θα πρέπει να είναι φορτικός και πιεστικός, αλλά φιλόστοργος. Οι άγιοι γέροντες της εποχής επίμονα μάς τονίζουν ότι οι νέοι, τα παιδιά μας, δεν σώζονται ούτε με συμβουλές, ούτε με πειθαρχία, ούτε με αυστηρότητα παρά μόνο με την ταπείνωση και την άγια ζωή των γονιών τους. Οι νέοι μας ιδιαίτερα σήμερα έχουν ανάγκη από γονείς αγίους που διαθέτουν πολλή αγάπη, που δεν φοβερίζουν, αλλά θα δίδουν καθημερινά άγιο παράδειγμα και προσευχή.

Όπως είδαμε και στην ζωή της Αγ. Αικατερίνης, η Αγία θυσίασε τα πάντα χάριν της αγάπης της προς τον Χριστό. Δεν υπολόγισε ούτε τα νιάτα της, ούτε τα πλούτη της και την ευγενική καταγωγή της, ούτε την μόρφωση της, ούτε την ομορφιά της.... Πόσοι από μας σήμερα όμως θα έκαναν το ίδιο για τον Χριστό; Μια κοπέλα σήμερα, που ναι πολύ όμορφη, πλούσια, μορφωμένη αν μη τι άλλο θα κοιτάξει πώς να ζήσει μια τρυφή και άσπρη ζωή, αφού τα τόσα χαρίσματα της θα της ανοίγουν τον δρόμο για όλα. Κι όμως η Αγία Αικατερίνη, δεν έμεινε σε αυτά. Γνώριζε πως ό,τι είχε ήταν δώρα του Χριστού προς αυτήν και όχι δικές της κατακτήσεις. Ένιωθε πως τα πάντα τα χρωστά στον Θεό και γι αυτό όλα τα θυσίασε για εκείνον... Η Εκκλησία μιλά για την αγάπη προς το Θεό, η οποία θα παραμείνει εις τους αιώνες... Επομένως το ζητούμενο στον άνθρωπο είναι να μάθει να αγαπά το Θεό. Το να πιστεύει στο Θεό είναι ένα βασικό σκαλί, είναι το πρώτο, το οποίο το πατά και ανεβαίνει στο επόμενο και στο επόμενο. Δε μένει σ' αυτό μόνο, γιατί ένας άνθρωπος, δεν μπορεί να παραδώσει τη ζωή του ολόκληρη σε κάτι το οποίο απλώς το πιστεύει. Αν είναι τόσο ιδεολόγος, μπορεί να το κάνει, όπως γίνεται σε άλλες περιπτώσεις στην καθημερινότητα που βλέπουμε γύρω μας. Αλλά στην Εκκλησία αυτό το οποίο υπάρχει είναι η αγάπη του Χριστού. Σε μας ο Χριστός είναι το ζητούμενο.

Κατ αναλογία λοιπόν, θα πρέπει αυτό το ιδανικό να το μεταφέρει στην οικογένεια του ο καθένας, που είναι η κατ' οίκον εκκλησία. Δεν είναι αρκετό να λέμε στα παιδιά μας για τις ιδέες του Ευαγγελίου, δεν είναι αρκετό να λέμε ότι το Ευαγγέλιο και η Εκκλησία είναι το καλύτερο που μπορεί κανείς να τους δώσει, ότι είναι ωραία η αγάπη, η χαρά, η ελευθερία, η δικαιοσύνη... Βέβαια είναι ωραία όλα αυτά, αλλά εκείνο που χρειάζεται ο νέος άνθρωπος σήμερα είναι να μάθει να αγαπά το Χριστό. Να μάθει ότι αυτό που του δίδει η Εκκλησία είναι ο Χριστός, και αυτό δεν μπορεί να του δώσει ο κόσμος. Ο άνθρωπος μπορεί παντού να μάθει να σέβεται τους συνανθρώπους του, να τους αγαπά, να είναι τίμιος, ειλικρινής, δίκαιος, δημοκρατικός, φιλελεύθερος και όλα αυτά. Άλλωστε το ιδανικό της αρχαίας Ελλάδας ήταν να είναι ο

άνθρωπος καλός κ' αγαθός, καλός δλδ και ήσυχος... Έτσι μπορεί όμως να 'ναι κι ένας άπιστος ή ένας ειδωολάτρης... Δεν χρειαζόταν η Εκκλησία για να μας μάθει αυτά τα πράγματα, που μας τα διδάσκει η ίδια η φύση μας. Γιατί άλλωστε η ανθρώπινη μας υπόσταση μας διδάσκει την ελευθερία, τη δικαιοσύνη, τη δημοκρατία, τον σεβασμό, την αγάπη προς τους άλλους. Εκείνο που η Εκκλησία έχει να μας πει είναι για την αγάπη του Χριστού. Κι αυτό πρέπει και οι σημερινοί γονείς να μάθουν στα παιδιά τους... Καλές οι ευρύτερες γνώσεις, ο αθλητισμός, η μουσική, οι ξένες γλώσσες... Όλα αυτά όμως χωρίς Θεό παραμένουν ανούσια και φτωχά. Όπως λέει κι ο Χριστός «τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδίσει τον κόσμο όλον και ζημιωθεί την ψυχή αυτού;» Σήμερα εμείς όμως, και ιδιαίτερα οι νέοι γονείς, κάνουν τα πάντα για να χάσουν τα παιδιά τους την ψυχή τους... Λέτε και μόνο σάρκα είναι. Ξεχνούμε πως τα παιδιά που χαρίζει ο Θεός σε κάθε ανδρόγυνο είναι ψυχές που τις έχει εμπιστευτεί στους εκάστοτε γονείς και δεν αποτελούν ιδιοκτησία των γονέων... Κάποτε ο Θεός θα ζητήσει λόγο για τις ψυχές αυτές, αν οι γονείς οδήγησαν τις ψυχές αυτές κοντά στην αγάπη του ή κοντά στην εύκολη ζωή... και τότε αλλοίμονο μας! Άλλωστε, όπως βλέπουμε, οι Άγιοι μας δεν ήταν άνθρωποι αμόρφωτοι, κομπλεξικοί, περιφρονημένοι... Ήταν άνθρωποι που είχαν σπουδάσει, που είχαν αποκτήσει τις γνώσεις της εποχής τους κι όμως αυτές τις γνώσεις τις έβαλαν σε μια προοπτική...

Κι εδώ, είναι το σημείο στο οποίο σκοντάφτουμε εμείς οι σημερινοί Χριστιανοί, γιατί θεωρούμε την Εκκλησία ως ένα σύστημα ιδεολογικό το οποίο είναι αρκετό για να είμαστε καλοί άνθρωποι. Είναι αρκετό για να τηρούμε τα καθήκοντα μας. Έχουμε κάνει την πίστη μας μια καθηκοντολογία... Έτσι κατ αναλογία αυτό περνά και στην ανατροφή των παιδιών μας... Μας είναι αρκετό τα παιδιά μας να μην κάνουν αταξίες, να μην κάνουν άσχημα πράγματα. Και καμιά φορά ακούμε πράγματα που δεν εκφράζουν την Εκκλησία. Τι λένε: "Από το να είναι κάποιος στα ναρκωτικά, καλύτερα στην Εκκλησία" ή "από το να είναι κάποιος στη φυλακή, καλύτερα στην Εκκλησία". Λες και η Εκκλησία είναι το αντίθετο των ναρκωτικών και της φυλακής. Κι όμως μπορεί να μην είσαι της Εκκλησίας και να είσαι τίμιος, σωστός, ειλικρινής, καλός σύζυγος, καλός πατέρας, καλός μαθητής κι όλα τα καλά να έχεις πάνω σου. Γι' αυτό δεν μπορούμε να καταλάβουμε πολλές φορές, γιατί τα παιδιά μας έχουν μια άλλη σχέση με το Θεό, μια σχέση καθήκοντος... Γιατί εμείς οι μεγαλύτεροι μετρούμε τη ζωή μας όχι με την αγάπη, αλλά με την καθηκοντολογία. "Το καθήκον σου να κάνεις και είναι αρκετό", λέμε. Αλλά η αγάπη δεν έχει όρια. Όταν αγαπάς το Θεό, δεν έχεις όρια. Όπως και όταν αγαπάς οποιονδήποτε άνθρωπο. Εάν αγαπάς έναν άνθρωπο, θέλεις να είσαι μαζί του, να ενώσεις τη ζωή σου μαζί του. Μπορείς να βάλεις όρια σ' αυτή την αγάπη; Η αγάπη είναι φωτιά που καίει μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Δεν μπαίνει σε όρια και σε καλούπια της λογικής, αλλά ενεργεί από μόνη της, γιατί ενεργεί καρδιακά κι όχι εγκεφαλικά. Η Εκκλησία διδάσκει και καλεί τον άνθρωπο να αγαπήσει το Χριστό πάνω απ' όλα.

Γέροντας Παῖσιος (Ανατροφή των παιδιών)

- Γέροντα, τα μικρά παιδιά πού μεγαλώνουν τώρα χωρίς πειθαρχία, τί θα γίνουν;
- Έχουν λίγα ελαφρυντικά. Οι γονείς πού δεν καταλαβαίνουν το νόημα και την αξία της πειθαρχίας, αφήνουν τώρα τα παιδιά τους με μιά ελευθερία και τα κάνουν τελείως αλητάκια. Μια κουβέντα λες, πέντε σου λένε, και με μιά αναίδεια! Αυτά μπορεί να γίνουν εγκληματίες. Σήμερα τα ξεβιδώνουν τελείως τα παιδιά. Έλευθερία! «Μην τα αγγίζετε τα παιδιά!» Και τα παιδιά λένε: «Πού θα βρούμε αλλού τέτοιο καθεστώς;» Επιδιώκουν, δηλαδή, να τα κάνουν άνταρτάκια... να μη θέλουν τούς γονείς, να μη θέλουν τούς δασκάλους, να μη θέλουν τίποτε, να μην ακούν κανέναν. Αυτό τούς διευκολύνει στον σκοπό τους. Αν δεν τα κάνουν άνταρτάκια, πως μετά τα παιδιά θα τα κάνουν όλα κομμάτια; Και βλέπεις, τα καημένα είναι σχεδόν δαιμονισμένα.

(Λόγοι Γ. Παϊσίου, τ. Α, Σουρωτή, 1999, 247π.)

Άλλά σκοπός τους τώρα είναι να απομακρύνουν τα παιδιά από την Έκκλησία. Τα δηλητηριάζουν, τα μολύνουν με διάφορες θεωρίες, κλονίζουν τήν πίστη τους. Τα εμποδίζουν από το καλό, για να τα αχρηστέψουν. Τα καταστρέφουν από μικρά. Και τα παιδάκια, φυσικά, από αρνάκια γίνονται κατσικάκια. Αρχίζουν μετά να χτυπούν άσχημα και τούς γονείς τους και τούς δασκάλους και αυτούς πού τα κυβερνούν. Τα κάνουν όλο άνω-κάτω: συλλαλητήρια, καταλήψεις, αποχή από τα μαθήματα. Και τελικά όταν θα φθάσουν να ξεκοιλιάσουν αυτούς πού τα κυβερνούν, τότε θα βάλουν και αυτοί μυαλό.

(Λόγοι Γ. Παϊσίου, τ. Α, Σουρωτή, 1999, 299-301)

Πως θα μπορέσεις να διορθώσεις τον γιο σου...

Σε όποιο έδαφος τοποθετηθεί το φυτό, τέτοιο καρπό παράγει.

«Πως θα μπορέσεις να διορθώσεις τον γιο σου, να του δώσεις τις πρόπουσες συμβουλές επειδή είναι αμελής, αφού συ ο ίδιος, που βρίσκεσαι σε προχωρημένα γηρατειά, κάνεις τέτοιες ασχήμιες; Αυτά τα λέω και επικρίνω τους ηλικιωμένους, όχι για να απαλλάξω από κάθε κατηγορία και μομφή τους νέους, αλλά μέσω των πρώτων να προφυλάξω τους δεύτερους. Πως λοιπόν ο πατέρας θα μάθει στους άλλους να συγκρατούν αυτό το πάθος τους, την αυθάδεια και την οργή, όταν ο ίδιος δεν έχει μάθει να συγκρατείται; Μάλλον εμείς πρέπει να έχουμε παιδαγωγούς και όχι εκείνα, δηλαδή τα παιδιά, αφού τα λάθη τους δεν μπορούν να είναι μεγάλα, ενώ τα δικά μας είναι πάρα πολύ μεγάλα. Όλη η κακία των παιδιών μας προέρχεται από την δική μας αμέλεια και επειδή δεν τα οδηγούμε απ' την αρχή και από την μικρή ηλικία στον δρόμο της ευσεβείας». (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος)